

grundlag af nye oplysninger fra postvæsenet. Indleveres behørig kuvert ikke, kan sagen afvises.

Til nr. 15

Forslaget er en følge af forslagene i nr. 13 og 14 om indlevering af kuvertmateriale m.v.

Til nr. 16-18

Ifølge den gældende almindelige bestemmelse i § 350 lader retten stævningen forkynde for sagsøgte på grundlag af de oplysninger, som stævningen indeholder. Samtidig med forkyndelsen skal der udleveres en vejledning til sagsøgte om, hvad han bør foretage sig til varetagelse af sine interesser.

Efter forslaget til en ny § 350, stk. 2, kan retten bestemme, at stævningen ikke skal forkyndes.

Det er forudsat, at retten kan træffe generel bestemmelse om, at stævningerne eller visse typer af stævninger i borgerlige sager i 1. instans ikke skal forkyndes. Sagsøgeren har intet krav på, at retten lader stævningen forkynde, medmindre sagsøgeren kan godtgøre, at det kan medføre, at han lider retstab, hvis der ikke sker forkyndelse, eksempelvis af hensyn til fristafbrydelse m.v. (tingfæstning), jf. bemærkningerne til nr. 7.

Hvis rettens bestemmelse om, at stævningen ikke skal forkyndes, begæres omgjort, må begæringen være ledsaget af nylig udfærdiget folkeregisterattest eller tilsvarende oplysninger. Der skal endvidere redegøres for årsagen til, at forkyndelse af stævningen er fornøden. Rettens beslutning bør som hovedregel ikke omgøres, blot fordi folkeregisteroplysningerne eller tilsvarende foreliggende oplysninger formodes ikke længere at være aktuelle. Er sagsøgte således ifølge folkeregistret stadig tilmeldt adressen, bør begæring om forkyndelse som udgangspunkt ikke imødekommes, medmindre andre grunde – herunder f.eks. en særlig retspraksis vedrørende den pågældende type sager – tilsiger dette. Er sagsøgte adresseforhold usikre, må sagsøgeren som regel selv afklare forholdene. Omkostningerne bør i denne forbindelse gennemgås og af sagsøgeren selv. Det vil under den foreslåede ordning normalt ikke være rimeligt at erstatte sagsøgeren omkostninger påløbet før genoptagelse af sagen i tilfælde, hvor det må lægges til grund, at sagsøgte ikke forud for forkyndelsen af dommen i tide var bekendt med stævningen. Dette udgangspunkt kan dog fraviges, særligt hvis det godtgøres, at sagsøgte har optrådt chikanøst for at forhale sagen. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne under nr. 12.

Forslaget går endvidere som berørt ud på, at retten skal sende stævningen og de øvrige dokumenter

til sagsøgte adresse, således som sagsøgeren har angivet denne på den indleverede kuvert, jf. bemærkningerne til nr. 13 og 14. Retten foretager ingen efterprøvelse af sagsøgerens oplysninger om sagsøgte adresse. I forbindelse med fremsendelsen vil retten som hidtil normalt ved påtegning på stævningen (genparten) indkalde sagsøgte til møde, jf. § 351, eller – hvis sagen forberedes skriftligt, jf. § 352 – pålægge sagsøgte at indlevere svarskrift. Retten vedlægger sædvanlig vejledning til sagsøgte om, hvad denne bør foretage sig til varetagelse af sine interesser.

Rettens forpligtelse til at sende genparter forudsætter, at stævning og kuvert er forsynet med en angivelse af sagsøgte navn og adresse, der må formodes at være rigtig. Hvis fremsendelse ikke kan ske på det oplyste grundlag, kan retten give sagsøgeren meddelelse derom, eventuelt ved at tilbagesende stævningen. Herefter må sagsøgeren sørge for at skaffe rigtig og tydelig adresse m.v. Retten har intet ansvar for følgerne af eventuelle fejl i angivelserne af modtager- og afsenderbetegnelserne.

§ 350, stk. 3, om afvisning af sagen ved unøjagtige adresseoplysninger sigter mod at tilskynde til større nøjagtighed og aktualitet i sagsøgerens oplysninger vedrørende sagsøgte og at flytte risikoen for mangelfuld adresseoplysning m.v. fra statskassen til sagsøgeren, således at der opnås en begrænsning af udgifterne til forkyndelse.

Når retten i medfør af den foreslåede bestemmelse afviser sagen, følger det af retsafgiftslovens § 8, at der skal svares ny afgift, hvis sagen genanlægges.

I de tilfælde, hvor stævningsmandsforkyndelse ikke kan gennemføres, går stævningsmandens erklæring typisk ud på, at ingen har været at træffe på adressen, at den pågældende er flyttet (enten underforstået: hvorhen vides ikke, eller suppleret med oplysning om ny adresse), eller at pågældende ikke ses at bo eller er ukendt på adressen. Disse typeerklæringer kan være udbygget navnlig med oplysning om, at lokaliteten (huset/lejligheden) er tom, og at navnet på døren er et andet end anført i stævningen.

Bestemmelsen tager navnlig – men ikke udelukkende – sigte på de tilfælde, hvor stævningsmandens undersøgelser viser, at den pågældende er flyttet. Det bør som udgangspunkt påhvile sagsøgeren at holde sig orienteret om modpartens adresseforhold, således at det er sagsøgeren, der i denne forbindelse bærer risikoen for, at sagsøgte flytter, også i tidsrummet mellem sagsanlæg og (forgæves) forkyndelse. Har stævningsmanden erklæret, at den pågældende ikke ses at bo eller er ukendt på adressen, kan afvisning imidlertid også komme på tale, især hvis stæv-